

Arrest

nr. 221 526 van 21 mei 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KIWAKANA
Tervurenlaan 116/6
1150 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 15 januari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 december 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 januari 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 december 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer/, die verklaart te heten;

Naam: R(...),
Voornaam: N(...), C(...)
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: (...)
Nationaliteit: Angola

In voorkomend geval, ALIAS:V(...) D(...) n(...) (...), L(...) B(...) (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,
- tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

☐ 1 ° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

Betrokkene beschikt niet over een visum of verblijfsvergunning.

Hij startte een dossier om één van de kinderen van zijn Belgische vriendin te erkennen om zo mogelijk een recht op verblijf te verkrijgen. De intentie om een Belgisch kind te erkennen opent geen verblijfsrecht. Betrokkene kan vanuit Angola een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. De vriendin en haar kinderen kunnen betrokkene achterna reizen. De scheiding is van tijdelijke aard. Er is geen schending van artikel 8 van het EVRM."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en artikel 9.1. van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK). Er zou ook sprake zijn van overmacht. Het middel luidt als volgt:

"Dat de aangevochten beslissing stelt dat verzoeker een dossier heeft opgestart om een van de kinderen van zijn Belgische vriendin te erkennen. Deze stelling is totaal foutief.

Dat verzoekende partij in België samenleeft met zijn partner en hun gezamenlijk kind. Dat deze van Guinese nationaliteit zijn, en regelmatig in het Rijk verblijven, wat ook uit het administratief dossier blijkt.

Dat verzoeker van Angolese nationaliteit is, dat zijn zoon en diens moeder van Guinese nationaliteit zijn.

Dat mevrouw B(...) inderdaad de Guinese nationaliteit bezit en dat de partijen op 20/06/2014 te Brasschaat een overeenkomst van wettelijke samenwoning hebben ondertekend.

Dat het gezamenlijk zoon van partijen (B(...) E(...) S(...), geboren op 24/01/2006 te Conakry) samen met zijn ouders verblijft.

Dat de familie samenleeft in België, land waar Mevrouw B(...) en haar zoon over een verblijfsvergunning beschikken.

Dat er dus absoluut geen sprake is van een erkenningdossier dat recentelijk zou zijn opgestart, noch van een Belgische partner.

Dat de bestreden beslissing de situatie van partijen helemaal fout heeft geanalyseerd en dat de gegevens in bestreden beslissing helemaal niet kloppen.

Dat aangezien de situatie (moeder en zoon van Guinese nationaliteit met een verblijfsvergunning in het Rijk, vader van Angolese nationaliteit) een familieleven enkel in België mogelijk is.

Dat de partner van verzoeker in België werkt, dat zijn zoon in het Rijk school loopt en dat Mevrouw nog twee andere kindjes heeft, dewelke ook in het Rijk school lopen.

Dat de bestreden beslissing de concrete situatie van partijen niet heeft onderzocht en zich op foutieve elementen baseert.

Dat elke situatie die dermate klemmend is dat de persoon zich er niet van kan ontdoen en waarbij een verwijdering een schending van een fundamenteel recht met directe werking in België zou kunnen inhouden, zodat een verder verblijf in België de enige oplossing is, als een prangende humanitaire situatie moet worden beschouwd.

Dat aangezien de situatie van verzoekende partij, deze zeker moet worden beschouwd als « een prangende humanitaire situatie ».

Dat gezien de elementen van het dossier, de principes van de artikelen 3,4,5,6 en 9 van het Verdrag van New York dd 20 november 1989 inzake de Rechten van het Kind in aanmerking komen.

Dat er de nadruk moet worden gelegd op het feit dat het een recht is voor een kind om samen met zijn ouders te kunnen leven.

Dat artikel 9.1 van het Verdrag van New York dd 20 november 1989 inzake de Rechten van het Kind dat zoals volgt luidt: ". De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten, onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijke recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind moet worden in acht genomen.

Dat kinderen van hun ouders scheiden ook een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM is.

Dat het recht op privé- en gezinsleven gewaarborgd is door artikel 8 van het EVRM.

Dat artikel 8 van het EVRM het principe poneert van eenieders recht op eerbiediging van zijn privé- en zijn gezinsleven en aldus eenieder beschermt tegen willekeurige inmenging vanwege het openbaar gezag.

Dat paragraaf 2 van dit artikel geen inmenging duldt door de overheid behalve bij de vereniging van de volgende cumulatieve voorwaarden: ze moet conform zijn aan het wettelijke nagestreefde doel in die paragraaf en moet noodzakelijk zijn voor een democratische samenleving.

Dat deze laatste voorwaarde betekent dat zij gerechtvaardigd dient te zijn door een imperatief sociaal belang en ondermeer evenredig dient te zijn met het nagestreefde wettelijk doel (EHRM, 13 juli 1995, R.D.E. 1995, nr. 84., p 277; RvSt nr. 61.972, 25 september 1996, R.D.E., 1996, p 755).

Dat uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoekende partij zich in een algemene prangende humanitaire situatie bevindt, dat een familieleven enkel in het Rijk mogelijk is.

Dat de verwijdering van verzoeker in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder artikel 3 en 8 van het EVRM, daar dit een einde zou brengen aan zijn familieleven in het Rijk en hem voor een periode van onbepaalde duur van zijn minderjarig zoontje scheiden.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat tegenpartij rekening heeft gehouden met de concrete elementen van het dossier (effectief familieleven, minderjarig kind, verschillende nationaliteiten, rechten van het Kind).

Dat de bestreden beslissing zowel de principes van het verdrag van New-York als deze van artikel 8 en artikel 3 van het EVRM schendt.

Dat er met belangrijke elementen geen rekening werd gehouden.

Dat er een schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, evenals een schending van de zorgvuldigheid en onderzoeksverplichting ontstaan is door deze manier van handelen.

Dat de motivatie bij gevolg niet aan de wettelijke vereisten beantwoordt."

2.2. Uit het administratief dossier blijkt dat op 18 december 2018 een administratief verslag vreemdelingencontrole werd opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal (PV nr. CH.55.L1.039736/2011). Verzoeker werd gehoord naar aanleiding van een schijnerkenning van een kind van zijn vriendin B. M. Hij verklaarde bij zijn vriendin te verblijven, met wie hij twee kinderen zou hebben. Verzoeker kan niet gevolgd worden dat er geen sprake zou zijn van een erkenningsdossier nu hij in het kader daarvan gehoord werd, wat blijkt uit voormeld verslag van de politie. Voor zover in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van een Belgische vriendin in de plaats van een Guinese vriendin betreft dit een materiële misslag, die niets afdoet aan de vaststelling dat er wel degelijk rekening gehouden werd met zijn partner.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet omdat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Het determinerend motief op grond waarvan de bestreden beslissing genomen werd, vindt steun in de stukken van het administratief dossier en wordt niet weerlegd door verzoeker. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoeker betwist niet eens het determinerend motief dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Het motief over de al dan niet schijnerkenning van het kind is derhalve een overtuigend motief.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan. De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht (RvS 19 oktober 2006, nr. 163.817).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker werpt de schending op van de artikelen 3, 4, 5, 6 en 9 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind. De loutere vermelding van deze artikelen kan niet tot de vernietiging leiden omdat

verzoeker op geen enkele wijze aantoont hoe deze artikelen geschonden worden. Bovendien wordt opgemerkt dat artikel 3 van dit verdrag, dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754).

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. Het blijft enkel bij een bewering, wat niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het gezinsleven door het nemen van de bestreden

beslissing. De verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' niet. Het gaat om een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd over artikel 8 van het EVRM: *“Hij startte een dossier om één van de kinderen van zijn Belgische vriendin te erkennen om zo mogelijk een recht op verblijf te verkrijgen. De intentie om een Belgisch kind te erkennen opent geen verblijfsrecht. Betrokkene kan vanuit Angola een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. De vriendin en haar kinderen kunnen betrokkene achterna reizen. De scheiding is van tijdelijke aard. Er is geen schending van artikel 8 van het EVRM.”*

Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn vriendin en kind wordt in de bestreden beslissing als dusdanig niet betwist. Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107).

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de terugkeer naar het land van herkomst om daar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Verzoeker wist dat de aanwezigheid van zijn partner en kind, hem niet vrijstelt te voldoen om in het bezit te zijn van de nodige documenten. Verzoekers gezinsleven werd in België ontwikkeld op het ogenblik dat hij zich bewust was of diende te zijn van zijn illegale verblijfsstatus in België en aldus niet anders kon dan zich ervan bewust te zijn dat het voortbestaan van dit gezinsleven in het Rijk precair was. Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht hij de Belgische staat voor een "fait accompli" (vertaling: voldongen feit) te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §82).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

In casu blijkt uit de bestreden beslissing wel degelijk dat de gemachtigde verzoekers concrete situatie voldoende zorgvuldig heeft onderzocht en op een redelijke wijze een belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont niet aan dat er onoverkomelijke hinderpalen

aanwezig zijn om het gezins- en privéleven in land van herkomst of elders te leiden. De bestreden beslissing heeft slechts een tijdelijke scheiding tot gevolg. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening aan de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

Gelet op het voorgaande kan een schending van artikel 8 van het EVRM niet worden vastgesteld.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC